

ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΑ
ΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

Κωμωδία παρ-
μένη από τὸ ἐ-
μῶνυμο ἔργο
τοῦ ΜΟΝΤΑ - ΜΒΕΛ

Ἡ Ὑβόννη εἶχε μιὰ χαριτωμένη κοκλίτσα

Η συζυγική εὐτυχία εἶνε στὴν ἐποχὴ μας ἓνα πράγμα πολὺ εὐθραυστο. Ποντρούεται κανεὶς γιὰ τὴ χαριτωμένη τῆς μύτη, γιὰ τὰ ὤμορφα μάτια τῆς μιὰ νέα, μὰ μὲ τὴ συνήθεια ὁ θαυμασμός σβύνει πολὺ γρήγορα καὶ ὁ ἔρωσ ξατμάζεται γιὰ πάντα.

Οἱ σύζυγοι Ὑβόννη καὶ Ζώρξ Μονφόρ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ζευγάρια αὐτά. Τὴν ἀρχικῆ τους ἀγάπην τὴν εἶχε διαδεχθεῖ μιὰ ἀμοιβαία δυσπιστία ἢ ὁποία κατέστρεφε κάπως τὴν ἀρμονικὴ ζωὴ τῶν δύο συζύγων.

Ἐνα πρωτὶ, ψάχνοντας τὶς τσέπες τοῦ συζύγου τῆς, ἡ Ὑβόννη Μονφόρ ἀνεκάλυψε δύο εἰσιτήρια γιὰ τὸ Μπιαρριτζ, ὅπου λογάριζε νὰ πάη μὲ τὴ μικρὴ φιλένδα του Λουλουῦ.

— Τὶ εἶνε αὐτὰ τὰ εἰσιτήρια ; τὸν ρώτησε.

— Δὲν μαντεύεις, ἀγάπη μου;

— Ὁχι.

— Γιορτάζουμε αὐριο τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου μας καὶ ἤθελα νὰ σοῦ κάνω μιὰ μικρὴ ἐκπλήξη.

— Ὡ, τί κιλὸς πού εἶσαι ! τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα του καὶ ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιάτου.

Μὰ, ἀλλοίμονο ! ὁ Ζώρξ δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὅσο πρίν. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς βόηκε ἓνα σωρὸ ἐμπόδια γιὰ νὰ μὴν φύγη γιὰ τὸ Μπιαρριτζ.

— Φύγε μόνη σου, Ὑβόννη, τῆς εἶπε. Θάρθῶ νὰ σέ βρῶ μόλις μοῦ τὸ ἐπιτρέψουν ἢ δουλεύεις μου.

Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπιαρριτζ ὅπου ἐγκατεστάθη ἡ Ὑβόννη, καθόταν ὁ Ζάν Κορό, συγγραφεὺς ἐνὸς ἔργου τῆς μόδας «Ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τὰ γαλάζια μάτια».

Ἡ κ. Μονφόρ ἐδιάβαζε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ

ἔργο ἓνα ἀπόγευμα, ὅταν τὴν ἐπλησίασε ὁ Ζάν Κορό :

— Βλέπω πὸς διαβάσετε τὴν «Ἀθηνᾶ μὲ τὰ γαλάζια μάτια», τῆς εἶπε. Τὶ σκέπτεσθε γιὰ τὸ συγγραφέα;

— Τὸν λυπᾶμαι τὸν κακομῆρη πού φαντάζεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀληθινὸς ἔρωσ χωρὶς ζήλεια.

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἰδέα σας ;

— Πρίν σᾶς ἀπαντήσω θὰ ἤθελα νὰ ἔχω πρὸς ποῖόν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ ;

— Στὸν Ζάν Κορό, τὸν ἴδιο...

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε τότε.

Καί, γιὰ πρώτη φορὰ, μετὰ τὸ γάμο τῆς, ἡ κ. Μονφόρ πέρασε μιὰ βδομάδα χωρὶς νὰ μείνῃ μόνη. Μετὰ δέκα πέντε μέρες ὅταν ἔφτασε ὁ σύζυγός τῆς, ἡ σχέση τῆς μὲ τὸν Ζάν Κορό πῆγαιναν περίφημα.

Ἡ θεωρία τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ἰσχυριζόταν ὅτι «εἶνε ἀδύνατο σὲ μιὰ γυναίκα ν' ἀγαπᾷ δύο ἄνδρες» εἶχε διαψευσθεῖ, γιὰτὶ ἔβλεπε ὁ ἴδιος ὅτι τὸν ἐλάτρευε μιὰ παντρεμένη γυναίκα.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ζώρξ Μονφόρ δὲ βόηκε τίποτε τὸ ἀνάριστο σ' αὐτὴς τὶς σχέσεις:

— Δὲ θάρρεπε νὰ παντρευτοῦμε, εἶπε στὴ γυναίκα του. Καὶ τὸ καλλίτερο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε τώρα, εἶνε νὰ χωρῶσουμε. Δὲν θέλω νὰ ἐμποδίσω τὴν εὐτυχία σου.

— Μιράβο, Ζώρξ, αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐγενικό ἐκ μέρους σου...

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητή μου, λιγάκι ἀργά τὸ κατάλαβα πὸς δὲν ἦμουν πλασμένος γιὰ γάμο.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ πῆραν χωρὶς θόρυβο τὸ διαζυγίό τους. Ἡ Ὑβόννη παντρεύτηκε τὸ Ζάν Κορό. Μὰ ἡ εὐτυχία τῆς δὲν ἔμεινε πολὺ καιρὸ ἀνέφελη.

— Ἄχ, Ζάν, τοῦ ἔλεγε κάποια μέρα, φοβᾶμαι τρομερὰ μήπως ἀρχίσω νὰ ζηλεύω. Σ' ἀγαπῶ τόσο...

— Ὅθ σοῦ πῶ ἔν' ἀλάνθαστο γιαιτρικό κατὰ τῆς ζήλειας, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν Κορό. Κάθε φορὰ πού θὰ σὲ πιάνει κρίσις Ὀθελλισμοῦ, νὰ ξαναλές εἰκοσι φορὸς : «Μὰ ὄχι, καλέ, δὲν εἶμαι ζηλιῶρα...»

Ἄλλοίμονο ! τῆς δόθηκε τῆς φτωχῆς Ὑβόννης πολὺ σύντομα ἡ εὐκαιρία νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ πείραμα. Τὸν σύζυγό τῆς τὸν ἐθαύμαζε ἡ Μπλανσέτ, μιὰ ἠθοποιὸς ἐνὸς Παρισινοῦ θεάτρου, ἡ ὁποία τὸν παρακαλοῦσε νὰ γράψῃ ἓνα ἔργο γι' αὐτή...

— Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθῆ, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ζάν Κορό στὴν Μπλανσέτ. Ἐτελείωσα ἓνα νέο ἔργο πού σᾶς ταιριάζει περίφημα: τὸ «Συντομιμένο Εἶδωλο». Θὰ παίξῃ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα. Ἄναλαμβάνω νὰ πείσω τὸ διευθυντὴ τοῦ θεάτρου νὰ σᾶς δώσῃ τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας.

Τὸ βράδυ τῆς πρώτης, ἡ Ὑβόννη, πηγαίνοντας στὰ παρασκήνια νὰ συγχαρῆ τὸν σύζυγό τῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου του, τὸν βρῶ ἢ καὶ στὴν ἀγκαλιά τῆς Μπλανσέτ.

Ἡ Μπλανσέτ δὲν ἄφηνε διόλου τὸ Ζάν μόνο του.

Ζήτησε ἀμέσως τὸ διαζυγίον καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἀπὸ μέρους του ἤθελε τὴν ἐλευθερία του γιὰ ν' ἀφοσιωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου στὴ Μπλανσέτ, ὁ χωρισμός ἐπῆλθε εὐκόλα. Σὲ λίγο ὁ Ζάν Κορό, ἀσπλλαγμένος ἀπὸ τοὺς θεσμούς τοῦ γάμου, ἀφεραῖθηκε στὴν καινούργια του ἀγάπη.

Στὴν ἀρχή, γιὰ κάμποσες ἡμέρες τὰ ἐπήγαινε καλὰ μὲ τὴ Μπλανσέτ. Μὰ κι' αὐτὸς ὁ σύνδεσμος δὲν ἐπρόκειτο νὰ εἶνε εὐτυχῆς. Οἱ δύο φίλοι δὲν συμβιβάζοντοσαν διόλου μεταξὺ τους καὶ συνεχεῖς σημανεῖς ζήλειας ἐγίνοντο, ἢ ὁποῖες ἔκαναν τὴ ζωὴ τους ἀφρότη.

Μιὰ μέρα στὸ ἐστιατόριον ἡ Μπλανσέτ, κουρασμένη, ἔφυγε ξεχνώντας ἐκεῖ τὴν τσάντα τῆς. Ὁ πειρασμός ἦταν μεγάλος. Ὁ Ζάν Κορό τὴν πῆρε χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ἢ φίλη του, τὴν ἀνοίξε καὶ βόηκε μέσα ἓνα κλειδί καὶ μιὰ ἀγνωστὴ διεύθυνση.

Πῆγε στὴν ἐν λόγω διεύθυνση καὶ τὶ εἶδε ; Τὴ Μπλανσέτ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ζώρξ Μονφόρ, τοῦ πρώην ἀντιζήλου του.

— Φρόνιμα ! τοῦ εἶπε ὁ πρώτος σύζυγός τῆς Ὑβόννης. Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ πού συμβαίνει ἓνα τέτοιο πράγμα. Θυμηθῆτε πὸς σᾶς βόηκα κ' ἐγὼ στὸ Μπιαρριτζ μὲ τὴ γυναίκα μου.

— Ὡ, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο... τοῦ εἶπε ὁ συγγραφεὺς.

— Μπᾶ, πάνω κάτω αὐτὸ εἶνε.

Καὶ ὁ Ζώρξ Μονφόρ τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ σειρά του ἓνα κλειδί μὲ μιὰ διεύθυνση καὶ μὲ τὴ σημείωση : «Τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ τῆς παλιᾶς εὐτυχίας.»

Ὁ Ζάν κατάλαβε καὶ πῆρε τὸ κλειδί καὶ ἔφυγε χαμογελώντας.

Σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόταν στὸ σπίτι τῆς Ὑβόννης, τῆς πρώην συζύγου του.

Ἐκείνη μόλις τὸν εἶδε ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Δὲν ἀγαπῶ παρὰ ἐσένα, τῆς εἶπε.

— Ἐπρεπε νὰ πεισθῶ γι' αὐτὸ, τοῦ ἀπάντησε φιλώντας τον μὲ θέρμη. Τώρα πού ἐβεβαιώθηκα εἶμαι δική σου.

Κ' ἔτσι τὰ πράγματα ἀπεκατεστάθησαν προσωρινῶς τοῦλάχιστον.

Ὁ Ζάν ξανα πῆρε καὶ πάλι τὴν Ὑβόννη καὶ ὁ Ζώρξ ἔμεινε μὲ τὴ Μπλανσέτ.

